

Medlemskort på tur

For et år siden påtog jeg mig opgaven med at sørge for, at nye medlemmer får medlemskort og vognmærke. Da vi i december pludselig fandt på at tage 3 mdr. sydpå, håbede jeg, at de andre, der har prøvet tjansen, kunne overtage det imens – men de skulle begge også ud at rejse.

Vi havde de sidste ti år været på tur i to til tre måneder i foråret, så vi besluttede, at jeg nok kunne få dem lavet og sendt på turen. Dette ville forudsætte, at vi kunne få farveprintet undervejs, for vores farveprinter vejer 30kg og er uhåndterbar – til gengæld er lamineringsmaskinen let at have med – men trækker ca. 300 W – her satsede vi på, at vores 2 nye 100 Ah litiumbatterier kunne klare det.

Jeg tog engang et kursus i statistik, og ud fra antallet af nye medlemmer i november-december gættede jeg på, at vi ville få 20 nye medlemmer i de kommende tre måneder, og tog lommer, kuverter og vognmærker med til 25. Det viste sig slet ikke at slå til – der kom næsten det dobbelte antal nye medlemmer.

Et par gange holdt vi på en AC campingplads med bemanding, og dér gik det let at få printet, også nogenlunde i de rigtige mål. Desuden fandt vi ud af, at man i Spanien har særlige forretninger, der tager sig af netop print og laminering, de hedder f.eks. "Photocopies / Digi Print", og endelig fik vi printet i Portugal i supermarkedet "Intermarché" i Sagres. No problemo – og adskillige hyggelige samtaler om mål og størrelser med forskellige lokale på en blanding af engelsk, spansk, fransk og fingersprog, det var ganske lærerigt.

Lamineringsmaskinen fik godt nok spændingen til at falde markant på vores batterier – men da der er en del sol i Spanien, klarede batterierne det fortrinligt via vores solcelle - selvom solen godt nok står lavt.

De første breve, vi sendte hjemad, frankererede vi med frimærker fra AC campingpladsen, men da de skulle sendes, stod der to postkasser ved siden af hinanden, en gul og grøn. Vi stod og så rådvilde ud, men blev hjulpet af et spansk par som talte engelsk. Vi skulle bruge den gule, for den grønne var til lokal post – hvor lokal den skulle være, fandt vi ikke ud af, det omfattede nok ikke Danmark.

En del senere fandt vi på et posthus med en engelsktalende medarbejder ud af, at brevene var underfrankeret, fordi portoen kun var til 20 g., men det spanske postvæsen har endnu ikke sendt mig en opkrævning på restbeløbet. Portoen til et 50 g. frimærke kan slet ikke købes som frimærker, så vi skulle på posthuset for at købe en kedelig portoseddel og sende dem – eller overfrankere for at få pæne frimærker – og det ville jeg ikke.

Men inden vi blev så kloge, var vi uden held i mange spanske Tabac-forretninger for at købe frimærker – det fører de ikke, men til gengæld blev vi en dag fulgt hele vejen til et posthus af en hjælpsom spanier, der tilfældigvis var kunde i tabac'en. Vi kunne ikke tale sammen med andet end fingersprog – men fik sagt mange tak!

Også i det sydlige Europa er posthuse efterhånden ret sjældne, og de ligger ofte godt gemt på små sideveje, så vi fik nogle rigtig hyggelige oplevelser med både GPS (Garmin) og Google-maps – og blev alligevel hver gang hjulpet ad snørklede veje gennem sjove kvarterer til posthuset af venlige og meget hjælpsomme spaniere og portugisere. Vi kom steder, som vi aldrig ellers ville have besøgt – og fik desuden et indblik i en del af det lokale liv, som vi ellers ikke havde fået. Postvæsenerne i Spanien og Portugal hedder næsten det samme, så da vi kom til Portugal, troede vi, at vi sagtens kunne finde et posthus, men vi blev klogere: I Spanien er posthusenes skilte gule, i Portugal er de grønne ☺.

Arbejdet med medlemskortene blev en glimrende anledning til at komme i kontakt med andre mennesker, end vi ellers ville have mødt på vores tur, og det var en fornøjelse, så det gør jeg også næste gang.

Camperhilsen

DFAC 0006_Lejf